

Sandorf
Novosti
SN

biblioteka
adventure
BA

broj
020
32

Sandorf

Co-funded by the
Creative Europe Programme
of the European Union

oddný eir ævarsdóttir

prevela dora maček

zemlja i mir

sandorf • adventure

nagrada europske unije
za književnost

zemlja i mir, roman posvećen
"ornitolozima i arheolozima",
iktorkija Božina

ZV

Oddný Eir: *Zemlja i mir*

Prijevod s islandskoga: Dora Maček

Sandorf / 205 stranice / 135 kn / 2020.

Nagrada EU za književnost

Roman *Zemlja i mir*, dobitnik Nagrade Europske unije za književnost 2014. godine, kreiran je od dnevničkih zapisa islandske spisateljice i aktivistice Oddný Eir. *Zemlja i mir* u mnogočemu ima odlike djela na raskrižju. Osim što se sama autorica nalazi usred životnih promjena, na kraju jedne i početku druge veze, u potrazi za domom, promjene proživljava i Island koji se nalazi u danima nakon ekonomske krize.

Bilježeći dane blagdanima iz katoličkog i lunarnog kalendara i poganskim običajima od kojih su se neki zadržali u tradiciji Islanda autorica opisuje svoj put u potrazi za vlastitim domom koji nadilazi dimenzije fizičkoga. Fizičko putovanje po Islandu i drugim europskim mjestima prati ono interno. Tipično dnevničkim zapisima u romanu nije naglasak na fabuli, već na autoričinim promišljanjima.

Osim pitanja kreiranja vlastitog doma autorica propituje odnos između sebe i brata arheologa, odnos s novim ljubavnikom ornitologom, mogućnost osnivanja obitelji, prošlost predaka i patrijarhat, razliku između nacionalizma, nacizma i domoljublja, ekonomski napredak i očuvanje prirode.

Svjesna kako se promjene uvlače u islandsko društvo i način života dok se na javnoj razini događaju polemike oko manje važnih stvari (slično kao i kod nas), autorica strahuje za prirodu, poljoprivredu, mala gospodarstva, zbrinjavanje otpada i okret prema turizmu i stranim ulagačima. Ona zagovara povratak na zajedništvo, odnosno "novi oblik zajedničkog vlasništva, novi oblik zajedničke odgovornosti" te postavlja pitanje i samoj sebi u pogledu pronalaska vlastitog doma: "Mora li se posjedovati zemlja želimo li se trajno povezati s mjestom?"

U skladu s promjenama koje se događaju na javnoj razini, autorica bilježi i promjene koje se događaju unutar nje same. Govoreći o svojoj bliskosti s bratom, ona je dovodi u svezu sa sličnim odnosima iz svjetske književnosti te pronalazi razumijevanje za veze koje su nad sobom nosile upitnik incesta. S vidljivom

simpatijom prema romantizmu koja se ogleda kako u odnosu prema prirodi tako i u samoj poetičnosti djela, autorica analizira svoju novu vezu i približavanje nekome novome, privikavanje na njegove navike ne gubeći zauzvrat samu sebe i svoje navike. Zajedno sa svojim novim partnerom dolazi do zaključka kako je "karakteristika zrele ljubavi shvaćanje cjeline, cjelovitosti svega što je učinjeno".

Zemlja i mir, roman koji je posvećen "ornitolozi i arheolozi", nije djelo koje pršti događajima i uzbuđenjima, ono je prvenstveno djelo koje ogleda u sebi autoričin aktivizam. Zahvaljući eksperimentiranju u pogledu forme i izraza, poetičnosti i konstantom postavljanju pitanja na koja se i na globalnom planu još uvijek traže odgovori, djelo nadi-lazi manjak događajnosti i lako pridobiva čitatelja.

DV

uhovit roman u devet priča o svemu onomu što muškarac jest iktorija Božina

David Szalay: *Sve što muško jest*
Prijevod s engleskoga: Dinko Telečan
Sandorf / 425 stranice / 165kn / 2020.

All that man is, / All mere complexities, / The fury and the mire of human veins stihovi su Williama Butlera Yeatsa koje David Szalay, gost LitLinka 2017. godine, evocira u naslovu ove knjige. U devet priča, Szalay nas vodi kroz slojeve svega onoga što muškarac jest. Melankolija i neizvjesnost u dvadesetima, ambicioznost u tridesetima, predvidivost u četrdesetima, križa identiteta u pedesetima, gubitak smisla u šezdesetima i strah od smrti u sedamdesetima oslikavaju se u određenim životnim situacijama različitih devet muškaraca koji kreiraju ovu zbirku priča nominiranu 2016. godine za Man Booker Prize

Premda je izvorno okarakterizirana kao roman, *Sve što muško jest* je prvenstveno zbirka priča u kojoj svaka priča kao glavnog lika ima

muškarca u određenom periodu života koji je na stranom tlu i na nekoj vrsti prekretnice, u iščekivanju nečeg više. I kojeg muče egzistencijalni pojmovi; ljubav u najširem smislu, novac i vrijeme. Ljubav je platon-ska ili pak svedena na čistu fizičku potrebu, neželjena i opterećujuća, ona koja bira vjernost prije užitka ili pak mrtva, mrtva kao i brak u kojem jedna strana skriva svoju seksualnost. Odnos prema novcu se kreće od ništavnosti, pokrivanja troškova, preko zgrtanja radi samog zgrtanja pa opet do ništavnosti. Vrijeme u romanu djeluje gotovo kao zaseban lik. Ili je beskonačno do ubitačnosti, ili sve ovisi o njemu ili je kratkoročno toliko da postaje beznačajno.

Osim što se vrijeme oslikava kroz godine muškarčeva života, ono se oslikava i kroz godišnja doba. Simbolično počinjući s proljećem i završavajući sa zimom, Szalay prikazuje život muškarca počevši od sedamnaestogodišnjaka koji putuje Europom i završavajući sa sedamdesetotrogodišnjakom koji, sasvim logično, razmišlja o prolaznosti i vječnosti (*Amemus eterna et non peritura.*) negdje u Italiji. Praveći poveznicu između prve i zadnje priče, Szalay pokušava ukazati na cikličnost života ili pak želi postići da ova zbirka priča funkcionira i kao roman.

Kako god, ono što ovu knjigu od preko četiristo strana čini dinamičnom jest humor kojim Szalay poništava ozbiljnost, melankoliju ili pak ono što se smatra nemoralnim. Zapravo je fascinantno kako autor postiže humor čak i kad ne pokušava biti duhovit. Usto, minimalizam u opisivanju je doveden do sirovosti koja pomalo nalikuje onoj Ernesta Hemingwaya.

Ne opterećujući čitatelja opisivanjima, on uspješno preko dijaloga prenosi o kakvom je muškarcu riječ, odnosno daje uvod u opis, a čitatelju prepušta ostalo. U svrhu opisivanja služe i različite lokacije na europskom tlu. Prag sa svojim balastom socijalizma, Cipar kao oaza za siromašne turiste, London kao središte elitne prostitucije, Njemačka sa svojom dugom autocestom i urednim, ali dosadnim mjestima, Španjolska sa svojom nenasnosnom vrućinom, jugoistok Francuske u kojem se golemi pašnjaci pretvaraju u stanove niske kvalitete, bezimen gradić daleko u

unutrašnjosti Hrvatske, iza brda, kojem su Turci “posljednja iole važna stvar koja se dogodila”, jahta na Sredozemnom moru koju krasi simboličan naziv *Europa* i mjesto u Italiji u kojem je Lidl jedini znak života.

Simbolika u knjizi *Sve što muško jest* se pojavljuje u natruha-
ma, ali to je dovoljno da ostavi
pitanja o nekoj većoj namjeri
pisca. U svakom slučaju, posebnost ove knji-
ge je što ostaje unutar čitatelja i dugo
nakon čitanja što je odlika vrhunske proze.

ZR birka iščašenih i
neobičnih priča
užica Aščić

Mauro Covacich: Anomalije
Prijevod s talijanskoga: Marko Kovačić
Sandorf / 141 stranica / 135kn / 2020.

“...narod koji nastoji zaboraviti rat, ali pri tome stari i izružnjuje se od straha”, jedna je od upečatljivijih rečenica u knjizi Mauro Covacicha. U zbirci priča “Anomalije” napisanoj 1998. godine, Mauro Covacich, pisac rođen u Trstu 1965. godine, ispisuje sve ono iščašeno i neobično u društvu, no vrlo životno i slikovito, ispunjeno svakodnevnim radnjama. “Anomalije” su jedna od prvih knjiga u njegovoj karijeri. Priča “Početak” rat je ispisan iz dječjeg gledišta. Dječak prkosi snajperistu pokazujući mu голу stražnjicu, a kasnije se skupina prijatelja zabavlja na igralištu, no polovicu tima odnosi granata, dok druga polovica ostane gledati svoje prijatelje kojima su dijelovi tijela raspršeni po igralištu. U priči “Noć” kći i ljubavnica peru i oblače netom umrlog mrtvaca, pokazujući rivalstvo i nakon muškarčeve

mauro covacich

preveo marko kovačić

anomalije

sandorf • adventure

smrti, kao da se posthumno bore za njegovu ljubav. "Učiteljica" je priča o promiskuitetnoj mladoj ženi uslijed živčanog sloma, dok "Slijepac" tematizira ljubav mlade slijepe djevojke i njezinog starijeg dečka, profesora, koji svojom voljom odlučuje postati slijep. Covacicheve priče spoj su čudnoga i svakodnevnog, sukob onoga što se očekuje i pojedinca koji ide protiv struje, čak i na vlastitu štetu.

ZR

ačudne priče obiteljskih
odnosa, ljubavi i požude
užica Aščić

Naja Marie Aidt: *Pavijan*

Prijevod s danskoga: Đurđica Žlebačić Sørensen
Sandorf / 76 stranica / 135kn / 2020.

Naja Marie Aidt Dankinja je rođena na Grenlandu. Njezine priče, smještene u skandinavski krajolik, nalikuju na egzotične izlete u neki drugi svijet. Situacije u koje ulijeću protagonisti njezinih priča podjednako su apsurdne koliko i vjerojatne. Sve počinju bezazlenim događajem koji ubrzo preraste u čudnovatu situaciju koje se protagonist ne može otarasiti. Tako priča koja otvara zbirku i koja je naslovljena "Bulbjerg" donosi dramatičan rasplet obiteljskog sukoba koji se dogodio na bezazlenom izletu u prirodu, kad suprug supruzi uslijed ozljede djeteta priznaje nevjeru s njezinom sestrom. Priča "Prekid" govori o strankinji koja ravno s ceste ulijeće u stan nekog muškarca i tamo se udomaći, iako je on silom prilika želi izbaciti, no nikako ne uspijeva. Priče Naje Marie Aidt lebde negdje

između eksplicitno-seksualnog, vrve neobič-
nostima, a najčešće tematiziraju muško-ženske
odnose u svim njihovim sirovim pojavno-
stima. "Ona ne plače" skica je o putovanju
djevojčice i njezina oca vlakom i djevojči-
čine skućene percepcije svijeta, dok priča
"Slatkiši" govori o bizarnom momentu kad u
supermarketu bračni par biva uhvaćen u krađi.
Sve priče Naje Marie Aidt vrte se oko obi-
teljskih odnosa, ljubavi i požude, dok u isto
vrijeme pokušavaju bilježiti apstraktne mo-
mente ljudske svijesti, njihove neobjašnjive
postupke i sve ono zbog čega je čovjek u svo-
joj suštini čudan.

foto: Mikkel Tjelleesen 2016

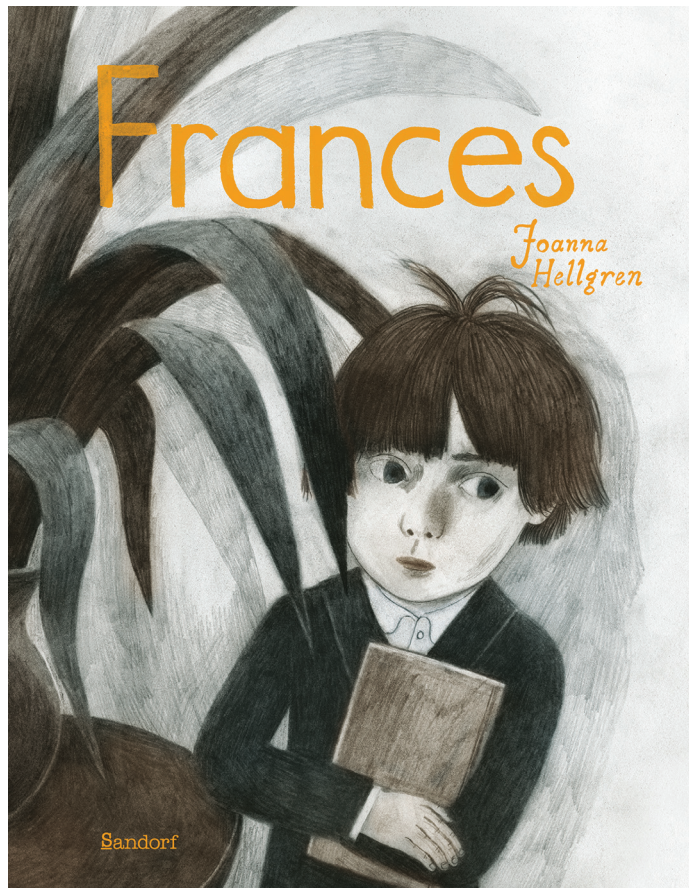
SD

trip o sedmogodišnjoj djevojčici
Frances koja je ostala bez oca
inko Kreho

Joanna Hellgren: *Frances*
Prijevod s francuskoga: Nataša Medved
Sandorf / 380 stranica / 165kn / 2020.

Nakon što sedmogodišnja Frances u tragič-
nim okolnostima ostane bez oca, brigu o
njoj preuzima njena tetka Ada. S njima
još živi i Francesin djed, a redovno ih
posjećuje i druga tetka Anne, zajedno sa svo-
jim blizankama. Između introvertne Ade, stroge
Anne, zlobnih sestrična i dementnog djeda
koji je uporno mijenja s njenim ocem i svojim
sinom, Frances se mora aklimatizirati na ži-
vot u novoj sredini i usput upoznati vlastitu
obitelj, koja joj je dotad predstavljala nepo-
znanicu. Pritom, kako će ubrzo saznati, unutar
te obiteljske konstelacije ono neizrečeno ne-
rijetko je glasnije i razornije od svega što
se naglas govori.

Univerzum stripa *Frances* Joanne
Hellgren kao da prolazi neprekidne
transformacije između krajnosti: na
momente djeluje krajnje hladno

i okrutno, u drugim trenucima neobično toplo i utješno. Autoričin rudimentarni, ali vrlo ekspresivni crtački stil likovima daje nerealistično velike glave i izdužena tijela sa šlampavim ekstremitetima, što otvara neobičajeno velik prostor za istraživanje tjelesne

ekspresije. Rezultat je neobična “prisnost” čitatelja s likovima, čije mu se promjene u držanju i raspoloženju otkrivaju u krupnom planu, kroz pomake u mimici koji su nerijetko tek skicirani. Pripovijedanje se odvija na nekoliko vremenskih planova: dok situacija u kojoj se Frances našla isprva predstavlja zagonetku za nas koliko i za nju, kroz praćenje

različitih likova i njihovih priča vremenom sklapamo širu sliku o sudbini naše junakinje i njene izmučene obitelji. Posrijedi je nepretenciozna, a suptilna i duhovita pripovijest o odrastanju, nošenju s pritiscima i očekivanjima malograđanske sredine, o nasilju klasnih razlika, otkrivanju seksualnosti – kako one hetero i normativne, tako i one kvir – a možda, prije svega, o prijateljstvu i povjerenju.

Valja reći da je Šveđanka Hellgren uspjela u nečemu što polazi za rukom tek rijetkim stripašima: kao došljakinja i strankinja, i to s jedva trideset godina, izgradila je zapažen opus u sferi francuskog i frankofonog stripa. Njen svojevrsni prodor u tzv. šire čitateljstvo bio je upravo mini-serijal o Frances, koji se ovdje u integralnom izdanju i u izvrsnom prijevodu Nataše Medved predstavlja i publici u Hrvatskoj. Nema dvojbe da će Frances u Hrvatskoj brzo naći svoju publiku i na stripovskom i na uže književnom krilu čitateljstva.

VD išeslojna i polifona pripovijest suvremenog portugalskog dragulja inko Kreho

António Lobo Antunes: *O prirodi bogova*
Prijevod s portugalskoga: Tanja Tarbuk
Sandorf / 581 stranica / 165 kn / 2020.

Jedan od najslavnijih i najprevođenijih živućih pisaca portugalskog jezičnog izraza vraća se na police naših knjižara s još jednim složenim, gustim i polifoničnim tekstom, čiju hrvatsku verziju supotpisuje iskusna prevoditeljica Tanja Tarbuk. I roman *O prirodi bogova* suočava čitatelja s Antunesovim vječitim preokupacijama: klasnim razlikama i socijalnim raslojavanjem u kontekstu suvremenog Portugala, historijom rasizma i kolonijalizma i njihovom ključnom ulogom u oblikovanju portugalskog društva, obiteljskim traumama i poviješću nasilja koji se prenose s koljena na koljeno, bez mogućnosti bijega i raskida. Pritom, Antunesov autorski stil, zasnovan na dugačkoj, izlomljenoj rečenici bogatoj elipsama i sinkopama, uz učestalo

antónio lobo antunes

o prirodi bogova

sandorf • adventure

prevela tanja tarbuk

zaobilaženje pravila interpunkcije, intenzivan je do frenetičnosti; šestotinjak stranica *O prirodi bogova* doima se kao tekst ispisan u jednome dahu, a opet, pažljivo isplaniran i dramaturški posložen.

Središnji glas koji pratimo kroz roman pripada Fatimi, knjižarki koja posjećuje Cascais, otmjeno odmaralište nadomak Lisabona, da bi ženi koju imenuje jednostavno kao Gospođu dostavljala knjige. Dan za danom, Fatima

posjećuje Gospođin luksuzni dom, a ova se pokazuje zainteresiranom za njeno društvo, i ubrzo joj i počinje pripovijedati: o svom životu, o odnosu sa suprugom, o traumi oca koja je proganja, o vlastitom žalu, melankoliji i usamljenosti. Tako uz Fatimin pripovjedački glas postupno vežu i s njim se isprepliću drugi glasovi – u konačnici stvarajući

uzbudljivo i zakučasto pripovjedno tkanje, koje nas uvijek iznova uspijeva iznenaditi. Posredstvom tog mnoštva priča, pripovijest o jednoj višeklasnoj obitelji, o odnosima moći i tokovima novca koji je usmjeravaju i (pre) oblikuju, brzo prerasta u pripovijest o sudbini jedne zemlje.

Zbog golemoga pripovjedačkog zamaha i ambiciozne arhitekture njegove proze Antunesa kritika nerijetko označava kao “zahtjevnog” pisca.

Međutim, *O prirodi bogova* dokaz je i da višeslojna i polifona pripovijest od šestotinjak stranica u čitateljskim očima može biti uzbudljiva poput kakvog trilera. Zahvaljujući još jednom prevoditeljskom poduhvatu Tanje Tarbuk, tome sad imamo priliku posvjedočiti i u hrvatskome jeziku.

UP znemirujući, emocionalno intenzivan roman s elementima psihološkog trilera
etra Miočić

Ida Hegazi Høyer: *Oprosti*
Prijevod s norveškoga: Željka Černok
Sandorf / 197 stranica / 135kn / 2020.
Nagrada EU za književnost

“Kako bi mogao voljeti, moraš prvo znati čime voliš”, riječi su što ih u jednom trenutku izgovara djevojčina majka, možda i najcjelovitiji, naj(po)složeniji karakter trećeg romana norveško-egipatske spisateljice Ide Hegazi Hoyer. “Oprosti” je svojoj autorici 2015. donio Nagradu Europske unije za književnost, a čitateljima ostavio stotine pitanja.

Doista, da bi volio trebaš znati čime. Glavom, srcem, emocijama ili racionalnošću, sažimanjem ili proširivanjem? Zanimljivo, Hegazi Høyer kao da na ta određenja odmahuje glavom, njezini likovi (ili barem djevojka iz čije

pripovjedačke perspektive čitatelj promatra priču) ne vole se čak niti hormonima, što bi bilo svojstveno prvim pravijim zaljubljenjima. Umjesto toga, on nju voli u plaštu od riječi umotanim lažima, a ona njega ljubavnim, životnim i emocionalnim neiskustvom.

Prva je neobičnost ovog romana što autorica zatvara prostor svakoj senzualnosti i ostavlja mladi par da se od prvog dana voli ljubavlju ostarjelih, sraštenih bračnih parova, tihim suputništvom. Druga čudnovatost u odnosu dvadesetogodišnjakinje i njezinog pet godina starijeg muškarca-totema potpuni je nestanak ljubavničke zanesenosti iznikle iz strasti, kao da su se jedno drugoga ulovili poput dvaju utopljenika, tražeći u onom drugome spas, potvrdu vlastite vrijednosti i mogućnost da ponovno izgrade sebe. Umjesto vezivnog tkiva, ljubav ovdje dolazi kao iskrivljeno zrcalo za prikrivanje vlastitih nedostataka i osnaživanje slabih točaka.

Zanimljivo je i što Hegazi Høyer metaforu ljubavi koristi kao podlogu za rasplitanje lažljivih niti, za priču o životu koji to nije, koji se uvijek iznova gradi, ali njegovi su nestabilni temelji uzrok sve bržem urušavanju. Pišući pomalo lirskim stilom, oblikujući snoliku realnost i nagovješćujući eteričnu prisutnost agensa razdora, Hegazi Høyer stvara osjećaj duboke nelagode i otvara svijest o uznemirujućem kolanju života kakvo se odvija ispod naizgled "samo" kontrolom opsjednute, samožive pojavnosti glavnog lika kojem, književnom ironijom,

autorica oduzima kontrolu i odgovornost ili oslobođenje pripovijedanja njegove priče prepušta Drugoj.

A možda je s građenjem identiteta uvijek tako, zaključak je što bi se mogao izvući iz ovog poetski mračnog romana, možda je “moj” identitet uvijek rezultat međugre drugih, nevažni(ji)h sudionika “mojeg” života. Tko bih bio “ja” kad bih samog sebe stvorio i bih li to bio manje “ja” kad taj proces nikada ne bi prešao u prošlo svršeno vrijeme? Nemogućnost pronalaska jednoznačnog odgovora glavnog je junaka, Daniela ili Sebastiana čija se psihološka nit začudno usložnjava i raspetljava, natjerala da pred policom identiteta stoji neodlučan, kao pred ormarom prepunim odjeće ili jelovnikom zamamnih opisa. Nesposobnost konačnog odabira navodila ga je na izbore čije mu posljedice nisu donosile smirenje dokidanjem traženja. Možda mu se zato već samim naslovom pripovjedačica ispričava. Jer nije mogla biti jedan, najvažniji, gradivni komadić njegove identitarne slagalice. U tom je svjetlu, a nakon potresa što je 22. ožujka pogodio Zagreb, zanimljiv i izbor naslovnice. Ulični je grafit postao tihi krik, molba za oprost upućena nekomu ili nečemu što spasiti mogli nismo.

foto: Svein Finneide

pierre mejlak

preveo andy jelčić

nakon pozdrava za laku noć

sandorf • adventure

nagrada europske unije
za književnost

nakon pozdrava za laku noć
sve je moguće...
etra Miočić

MP

Pierre J. Mejlak: *Nakon pozdrava za laku noć*
Prijevod s engleskoga: Andy Jelčić
Sandorf, 148 stranica, cijena: 135 kn, 2019.
Nagrada EU za književnost

2011. godine, u trenutku izvornog objavljivanja njegove druge po redu zbirke priča malteški je pisac Pierre J. Mejlak (1982) s jedva navršenih 29 godina bio tek na pragu prve spisateljske zrelosti. Ipak, trinaest priča koje uz prolog i epilog tvore skup čudnovatosti rezerviranih za razdoblje "Nakon pozdrava za laku noć" prožeto je pomno doziranim osjećajem za tugu, oprezno isprepletено različitim razinama melankolije i uvezeno potrebom za proživljavanje ili otklanjanje iskustva s nedostajanjem u središtu, a začudna sposobnost premrežavanja najkrhkih od ljudskih osjećaja Mejlakove riječi čini izvorom i odrazom njegove autorske zrelosti.

Tematski i žanrovski vrlo različite, sve priče okupljene u zbirci nagrađenoj Nagradom Europske unije za književnost, kao da ulaze u dijalog s apsurdnošću života, pogrešnih pretpostavki, mišljenja i nespornosti i kao da svaka u svojem ritmu i tonu poručuje kako, naposljetku, ionako nije važno ništa, a najvažnije je sve. Čini se kako su upravo tišine zazidane u tom "ništa" predmet Mejlakovog autorskog interesa, možda ga zato toliko zanima noć, kao nepregledan prostor vrištećih tišina, kao pozornica na kojoj se tisuće rekvizita mogu izmijeniti, a poruka ostati ista. Nakon pozdrava za laku noć štošta se može odigrati, snovita je arena prostor od mora i osobnih previranja, najdaljeg bijega i najdubljih zdvajanja. Takva se mračna raznolikost odražava i u ovdje predstavljenim kratkim pričama; govore o prestravljenosti mogućnošću gubitka, tuži ostvarivanja te slutnje i još snažnijoj boli utkanoj u mogućnost njegove povrativosti. Jer jednom kad ljudi bivaju pretvoreni u sjećanje lako je njima manipulirati, lako ih je pretvoriti u ljude od gline i ponovno oblikovati, prema vlastitim zamislima i okvirima.

No autor kao da se pita što je sjećanje. Mogućnost uma da pohrani informacije iz prošlosti? Ideju o nepovredivoj neupitnosti tih informacija Mejlak dokida svakom sljedećom pričom; sreći mladog para vjerojatno nije presudila u dimnjaku zaglavljena vrana kao što kajanje ostarjelog klerika nije potaknuto samo osjećajem duboke moralne odgovornosti. Osamljenom starcu nije namjera dementnu

suprugu usporediti s daskom za glačanje, a netom bi obudovjela žena pronađenu tuđu naušnicu promatrala s manje ganuća da ju je kojim slučajem pronašla prije suprugove smrti. No svi oni, neznani junaci kratkih, ali snažnih i dojmljivih priča, čine isto što i mladić iz epiloga – svojim bi sjećanjima rado upravljali, rado bi od njih učinili probavljivu, prihvatljivu, smisleniju masu. Neka bi rado i poništili ili u ljepotu unijeli natruhe ružnog, čak i uznemirujućeg. Ipak autor im, kao niti život, ne ostavlja izbora – nakon pozdrava za laku noć posve je svejedno kakvo je bilo ono prije. Posve je svejedno, a ujedno i najvažnije jer oni kojima noć ne donosi smirenje, neće ga pronaći niti u preoblikovanju onoga što su nekad bili.

Viktorija
Božina (1990.) autorica je romana
"Turbofolk" (Sandorf, 2018).

Ružica
Ašić spisateljica je i novinarka.
2016. godine objavila je zbirku
kratkih priča "Dobri dani nasi-
lja", a za svoje drame "U meni
raste" i "Košnice» osvojila je nagradu "Marin
Držić". Od ljeta 2018. godine za tjednik
Express piše književne osvrte. Ove godine joj
u nakladi Durieux izlazi knjiga drama.

Dinko Reho autor je triju pjesničkih i jedne esejističke knjige. Bavi se i književnom kritikom, novinarstvom i kazališnom praksom te prevodi s francuskog jezika. Član je Hrvatskog društva pisaca.

Petra Miočić (Rijeka, 1986) studirala je kulturalne studije na riječkom Filozofskom fakultetu te bibliotekarstvo i muzeologiju na zagrebačkom. 2014. pokrenula je blog s književnim kritikama «Pročitaj to», vodila je marketing i uređivala knjige u dvjema izdavačkim kućama, a od 2017. suradnica je tjednika «Express» i njegova mjesečnog podlistka «Best book», književnog lista «Vijenac» i portala «Moderna vremena». Živi i radi u Zagrebu.

S andorf
N ovosti
3 broj
2 020.

urednik: Matko Abramić
dizajn i prijelom: Nikša Eršek
izdavači: SANDORF / Severinska 30, Zagreb
01/7899660 / sandorf.hr / knjigolov.hr
contact@sandorf.hr
CIP / Prilaz baruna Filipovića 15, Zagreb
cip.hr
za izdavača: Ivan Sršen
tisak: Kerschoffset, Zagreb

